

Vänsterpress om demonstrationerna på Kuba – juli 2021

För ett par veckor sedan rapporterades att ”omfattande demonstrationer har brutit ut på Kuba” (DN), de ”största gatuprotesterna på årtionden” (SVT). Dessa regeringsfientliga manifestationer ledde på flera ställen till sammanstötningar med polisen och till arresteringar.

Regimen svarade med att uppmana de som stödde den kubanska revolutionen till motdemonstrationer.

Denna artikelsamling handlar om bakgrunden till dessa demonstrationer, men också om hur de har bevakats i massmedia, en inte särskilt vacker historia – intresset från borgerliga krafter att bekämpa Kuba har lett till en hel del övertramp, där man bl a använt sig av fotografier som inte alls visar det som man påstått.

Tidigare artikelsamlingar om Kuba: [Vänsterpress om Kuba/USA – december 2014](#),
[Vänsterpress om Kuba/USA – januari 2015](#)

Se även: [Lögner om Kuba – Operation Peter Pan](#) av Martin Fahlgren, [Förhärskande svenska medier om Kuba](#) av Eva Björklund, samt [Resebrev från Kuba hösten 2018](#) av Benny Andersson.

Mer allmänt om Kuba, se lästipsen efter artikeln.

Martin Fahlgren 30/4 2021

Innehåll

eFOLKET	1
<i>Vänner till det socialistiska Kuba protesterar mot arresteringar</i>	1
Flamman	2
<i>Kuba pressas från flera håll</i>	2
Internationalen	3
<i>Försvara socialismen på Kuba</i>	3
<i>Frank García Hernández är fri</i>	4
<i>USA måste häva sina brutala sanktioner mot Kuba, inte intervenera</i>	4
<i>Uttalande</i>	6
Proletären	7
<i>DN:s och Expressens videobluffar – klipp från ”Kubaprotester” inte från Kuba</i>	7
<i>Stå upp för Kuba!</i>	9
Revolution	10
<i>Protester på Kuba: försvara revolutionen!</i>	10

eFOLKET

Vänner till det socialistiska Kuba protesterar mot arresteringar

Peter Widén

eFOLKET 17/7 2021

Situationen på Kuba är svår. Decennier av ekonomisk blockad har skapat ett läge där brist råder på grundläggande förnödenheter. Bland Kubas fiender, internationellt och i Sverige, är det populärt att påstå att blockaden inte alls är ett huvudproblem. Man påstår till och med att USA:s blockad är en välkommen ursäkt för regimen som därmed kan skylla sin egen misskötsel av ekonomin på blockaden.

Vi ber den som fallit offer för sådana tankar att fundera över hur Sverige skulle klarat sej om världens största ekonomiska makt (USA) skulle bestämma att ett handelsfartyg som lägger till i en svensk hamn inte kan anlöpa en amerikansk. Om USA skulle förhindra medicinsk utrustning (som respiratorer) från att komma in i Sverige och förbjuda svenska varor att exporteras till USA. Skulle Sverige kunna fungera?

Kuba överlever men med svåra brister i försörjningen. Kuba har lidit av detta under årtionden men nu är situationen återigen värre genom pandemin som lamslagit turismen.

I denna situation uppstår frustration och desperation. Något som arkitekterna bakom blockaden naturligtvis välkomnar. Deras målsättning är ju att inget folk ska våga bryta med det kapitalistiska systemet.

Idag kablans nyheten om demonstrationerna på Kuba ut i massmedia över hela världen. Vad som oftast förtigs är att demonstrationer för regimen också hålls. Faktum är att dessa är massiva. Och ännu mer absurt blir det när media använder bilder från dessa demonstrationer och påstår att det handlar om demonstrationer mot regeringen. I Sverige har bland andra Aktuellt och Rapport visat bilder som helt klart visar människor som försvarar regeringen och påstått att det handlar om regeringsfientliga manifestationer. Enbart det faktum att 26-juli-flaggan syns vaja på bilderna innebär ju att den som är insatt i kubansk historia inser att det inte är regeringsfientliga demonstranter.

Men även regeringen erkänner det oerhört pressade ekonomiska läget och att alla som uttrycker kritik inte är kontrarevolutionärer. Tyvärr har de kubanska myndigheterna i denna situation lyckats skjuta sej själva i foten. Bland dem som arresterats finns också kända konsekventa anti-imperialister och revolutionära socialister.

En av dessa är **Frank García Hernández**, marxistisk aktivist som 2019 organiserade ett seminarium om Trotskij och hans politiska tänkande. Seminariet gästades av en rad internationella marxistiska författare och intellektuella. Bland dem professor Paul Le Blanc från Pittsburg USA som också den 5 november 2017 besökte Eskilstuna och föreläste om den ryska oktoberrevolutionen på folkhögskolan. Arrangörer var e-FOLKET och Bokförläggarna Röda Rummet.

Det är helt logiskt att Paul Le Blanc nu också är initiativtagare till det internationella upprop som kraftfullt fördömer arresteringen av Frank García Hernández med flera. Uppropet inleds med att deklarerar att samtliga som skrivit under ända sedan 1959 försvarat den kubanska revolutionen mot imperialismens aggressioner och blockad. Den kubanska regeringen har inför de faror som är högst reella inte råd att attackera revolutionära anti-imperialister som de istället borde göra allt för att söka samarbete med.¹

¹ Hernández släpptes dagen efter arresteringen. Se notisen om detta i *Internationalen* som återges nedan.

Frank García Fernández och Paul Le Blanc vid konferensen i Havanna 2019.

Lästips om Trotskij-konferensen i Havanna 2019:

[Trotskij-konferens i Kuba](#). Artiklar (bl a en intervju med F G Hernández).

[Trotskij på Kuba](#) av Paul Le Blanc. Innehåller 3 artiklar, bl a en rapport om själva konferensen, samt författarens egen föreläsning på densamma.

[Om Trotskij-konferensen i Havanna \(i maj 2019\)](#). Artiklar ur internationell vänsterpress.

Flamman

Kuba pressas från flera håll

Noa Söderberg

Flamman 29/7 2021

Kuba mötte under juli de mest allvarliga regeringskritiska demonstrationerna på lång tid. Samtidigt spreds desinformation om protesterna i sociala och etablerade medier. Nu ökar trycket på USA:s president Joe Biden att mildra det handelsembargo som tillsammans med pandemin ligger till grund för den ekonomiska krisen.

Joe Biden gjorde sina vänsterväljare besvikna när han i våras lät meddela att förändringar i USA:s Kubapolitik ligger långt ned på hans prioriteringslista. Beskedet väckte kritik eftersom Donald Trump skapat en hårdare linje genom att dra tillbaka de lättnader i affärs- och rese-restriktioner som Barack Obama mejslat fram och genom att placera Kuba på USA:s ökända lista över stater som stödjer terrorism. Det strikta handelsembargo som USA upprätthållit alltsedan Castros regering exproprierade amerikanska oljetillgångar i början av 1960-talet – och som under en tid såg ut att börja lösas upp av Barack Obama – har alltså återigen stärkts.

Samtidigt har coronapandemin gjort att landets ersättande ekonomiska motor, turism, har stannat av. Det egenutvecklade vaccinet har inte kunnat distribueras som tänkt på grund av brist på kanyler. Och de ekonomiska liberaliseringar som lett till högre löner har också lett till skarp inflation.

Detta, tillsammans med generell mat- och resursbrist, bidrog under juli månad till de mest omfattande regeringskritiska demonstrationerna på lång tid. Bland demonstranternas krav fanns ökad yttrande- och församlingsfrihet. Kubanska regeringen svarade med gripanden och

uppmaningar till regeringstroga motdemonstrationer, men också med dialoginsatser där president Miguel Diaz-Canel själv deltog på gatunivå. Enligt amerikanska Human rights watch saknas omkring 500 personer efter demonstrationerna. Enligt kubanska högsta domstolen pågår rättegångar mot 59 personer.

Kort efter protesternas utbrott inleddes konflikten om deras faktiska storlek. Hashtaggen #soscuba förekom i 5 000 tweets mellan 5 och 8 juli och steg sedan till 2 miljoner tweets 12 juli, enligt nyhetsbyrån AFP:s intervju med den spanska sociala medier-experten Julian Macias Tovar. Kubanska regeringen har kallat det ”en twitterkampanj orkestrerad av USA”. De får delvis medhåll av Tovar, som säger till AFP att det sannolikt rör sig om ett internationellt nätverk som med hjälp av automatiserade konton tidigare har attackerat vänsterledare i andra länder. Virala bilder som sagts föreställa regeringskritiska demonstrationer har i själva verket föreställt första maj-firanden och demonstrationer under arabiska våren. När nyhetsbyrån AP publicerade bilder på regeringstroga demonstrationer men presenterade dem som regeringskritiska spreds samma fel till etablerade medier i bland annat USA, Storbritannien och Sverige.

Sedan situationen på de kubanska gatorna lugnat sig ökar pressen på Joe Biden att utforma en egen, mindre repressiv Kubapolitik. Den 22 juli publicerade omkring 400 aktivister, politiker och fackföreningsavdelningar ett öppet brev i New York Times med krav på en återgång till Obama-erans diplomatiska öppningar och ett lyft embargo som slutmål. Än så länge har amerikanska regeringen svarat med det motsatta: ytterligare sanktioner mot kubanska ministrar.

Internationalen

Försvara socialismen på Kuba

Alex Fuentes

Internationalen 16/7 2021

”Endast det kubanska folket ska få avgöra sitt eget öde”

Protesterna som nu skakar Kuba är till stor del framprovocerade genom den amerikanska ekonomiska krigföringen mot ön. Missnöjet med regimen är också befogat, men vad Kuba behöver är inte utländsk intervention och kapitalismens återupprättande, utan mer socialism med ett större demokratiskt inflytande.

I internationell media har det uppmärksammats att tusentals kubaner gick ut på gator i San Antonio de los Baños den 11 juli för att visa sitt missnöje med den ekonomiska situationen på Kuba och även brister vad gäller bekämpningen av pandemin. Demonstranterna krävde ”frihet”. Det ska sedan ha inträffat liknande manifestationer på andra ställen i landet. I början var det en fredlig demonstration, men sedan anslöt sig en grupp som uppmanade till att ”störta diktaturen” och ”kommunismen”.

Det handlar om den största protesten sedan 1994, då det rådde oro i landet under den ”speciella ekonomiska perioden” som inföll när stödet från Sovjet upphörde. Korta filmer från den nuvarande protesten har spridits på sociala medier. Även andra kubaner gick ut på gator och torg, men för att ta avstånd från det man anser är en utländskt influerad fientlig aktion och för att visa sitt stöd för den kubanska regeringen och ”försvara revolutionen”.

Att Kuba upplever en svår ekonomisk situation som drabbar hela befolkningen är ingen nyhet. Det uppseendeväckande är att internationell media i sin rapportering inte tar upp att den ekonomiska krisen på Kuba är ett resultat av den nordamerikanska blockaden som pågått sedan kubanerna genomförde sin revolution 1959 och beslöt att avskaffa kapitalismen på ön.

Blockaden intensifierades under Donald Trump, i synnerhet under pandemin, vilket är att betrakta som en kriminell handling. Joe Biden har vägrat riva upp embargot som upprätthålls

med oförminskad intensitet och utgör ett hårt slag mot Kubas hälsovård, handel och andra centrala delar av ekonomin. I slutet av juni krävde FN för 29:e året i rad att USA ska häva sitt ekonomiska embargo. Beslutet antogs av 184 länder, bara USA och Israel röstade emot.

Kubas president Miguel Díaz-Canel begav sig till San Antonio de los Baños och området där protesterna hade ägt rum för att tala med folk på plats och höll sedan ett TV-tal till hela det kubanska folket. Díaz-Canel pekade i sitt tal ut USA-administrationen och anklagade den för att ligga bakom de senaste destabiliseringsförsöken på Kuba. Han påpekade de 243 fientliga åtgärder som Trump vidtog mot Kuba där man bland annat placerade ön på en lista av länder som ”främjar terrorism”.

Den kubanska statschefen talade, med all rätt, om en ”falsk, illegitim och ensidig lista som USA:s regering har antagit då man tror sig vara världens kejsare”. Díaz-Canel erkände i sitt tal att det finns många problem på Kuba, som brist på varor till följd av USA:s mångåriga blockad. Vi talar om landets begränsade möjligheter till import och investeringar, vilket exempelvis försvårat tillgången till läkemedel och medicinsk utrustning vilket blivit extra märkbart under pandemin.

President Miguel Díaz-Canel gav också en ”stridsorder” som inte gick att ta miste på: ”Vi uppmanar alla revolutionärer, alla kommunister, att gå ut på gatorna och gå till de platser där dessa provokationer äger rum”. Det är värt att uppmärksamma Miguel Díaz-Canel ordval här. Han hotar alltså inte med kravallpolis, utan uppmanar det kubanska folket att själva mobilisera och ta till gatorna. Det är en markant skillnad jämfört med hur de flesta andra regimer i Latinamerika betar sig.

Vidare varnade han för att imperialismens mål är att ”kväva” ön. Sedan Kennedys dagar fram till Bidens har amerikanska regeringar på olika sätt försökt störta den kubanska regimen, men gång på gång misslyckats. USA, men även EU, är ute efter att provocera fram massiva sociala utbrott som ger den ideologiska kampanjen mot Kuba nytt bränsle. Nästa steg blir enligt denna logik en ”humanitär intervention” som snarare skulle utmynna i en militär invasion.

Vi är på intet sett okritiska till den byråkratiska regimen på Kuba och många av de problem som verkligen finns där. Bland de många gripna efter protesterna finns också vänsteraktivister, som den kände trotskisten Frank García Hernández. Tillsammans med Fjärde Internationalen kräver vi att han och alla andra politiska fångar ska släppas.

Men en sak står klart. All kritik mot Kuba som medvetet eller indirekt nonchalerar USA:s blockad och de konsekvenser denna för med sig för Kubas befolkning är inte vatten värd. Vi kräver därför att blockaden hävs, ett slut på USA:s och EU:s interventionspolitik och respekt för Kubas självbestämmande. Endast det kubanska folket ska få avgöra sitt eget öde.

Frank García Hernández är fri

Per Leander

Internationalen 23/7 2021

I förra numret uppmärksammade vi att den kubanske trotskisten Frank García Hernández hade gripits i samband med demonstrationerna på Kuba. Han släpptes dock efter 24 timmar och det hela beskrivs som ett missförstånd. Han hade inte deltagit i demonstrationen, men befunnit sig i närheten när det uppstod en konfrontation med polisen, varpå han också greps. Men nu är han fri och det ska inte finnas några åtalspunkter.

USA måste häva sina brutala sanktioner mot Kuba, inte intervensera

Ben Burgis

Internationalen 30/7 2021

[Artikelns som publicerades i något avkortad form i *Internationalen* återges här oavkortad.]

Söndagen den 11 juli bröt de största regeringsfientliga demonstrationerna på åtminstone 27 år ut i Kuba. Tusentals människor demonstrerade på gatorna och ropade paroller. Andra välte polisbilar eller plundrade affärer.

Det är alldeles för tidigt för att definitivt uttala sig om protesternas politiska karaktär. Högst sannolikt representerar människorna på gatorna en blandning av fraktioner med mycket olika klagomål och långsiktiga strategier.

En sak är klar, och det är att den omedelbara gnistan till protesterna var bristen på mat, medicin, elektricitet och andra basvaror. (De affärer som har plundrats är kontroversiella eftersom de säljer dyra produkter till utlänningar som kan betala med valutor som kubanerna inte har tillgång till.) Amerikanska politiker som längtar efter att störta den kubanska regeringen har pekat på dessa förhållanden när de har krävt en intervention.

Exempelvis har demokraternas kongresskvinna Val Demings, som representerar Floridas tionde distrikt, förknippat demonstranternas krav på ”frihet från sjukdomar, fattigdom och korruption” med behovet av ”frihet från tyranni och diktatur”. För att säkerställa dessa friheter, hävdar Demings, ”måste Vita huset agera snabbt”.

Men vilka sorts snabba aktioner ska Joe Biden vidta? Hon kan inte mena att USA borde införa förlamande ekonomiska sanktioner mot Kuba eller att stöda och ge en fristad åt terrorister som genomför bombningar och mord på ön. Allt det har hänt ända sedan Kennedy var president. Det är svårt att förstå vad som återstår utöver en direkt militär intervention.

Miamis borgmästare Francis Suarez har varit mer rättfram. ”Kubas folk”, säger han, behöver ”någon sorts internationell hjälp”, inklusive någon typ av intervention från USA, ”antingen mat, medicin eller militärt”.

Kuba har långa och heroiska meriter av att skicka medicinsk hjälp till andra länder. Det vore en utmärkt idé att skicka mat eller medicin till ön när den själv har drabbats av kris – i synnerhet som USA:s politik är en av de direkta orsakerna till bristerna. Men en militär intervention vore en katastrof på alla tänkbara sätt.

Demokratiska socialister uppskattar yttrandefrihet, flerpartival, självständiga fackföreningar och demokrati på arbetsplatserna. Vi ska inte förneka att det kubanska samhället har brister på dessa och andra områden. Inte heller ska vi anta att alla frustrerade kubaner som går ut på gatorna är CIA-marionetter eller förespråkar privatisering av Kubas sjukvårdssystem. Men de som tror att en amerikansk intervention skulle förbättra situationen och inte försämra den har tappat kontakten med verkligheten.

För att se vilken sorts regering en inblandning från USA skulle ge, titta på grannlandet Haiti, vars president 2004 avsattes av USA:s marinkår. Alla som tror att en amerikansk intervention i Kuba skulle ge en stabil och blomstrande liberal demokrati måste först förklara varför Haiti plågas av förfärlig fattigdom, ojämlikhet, korruption och politiskt våld.

Ett verkligt försök att störta den kubanska regeringen för att tvinga fram ett USA-vänligt alternativ, skulle mindre likna USA:s förfärliga men relativt kortvariga ingripanden i Haiti och mer bli som kriget i Vietnam. Kubas regering kom till makten med hjälp av en folklig revolution som fortfarande har ett betydande stöd. Det är absurt att tro att USA skulle kunna störta den regeringen utan att ett stort antal personer svarar med att ta till vapen.

USA:s evighetslånga krig i Afghanistan har pågått i nästan två decennier. Vågorna av blodsutgjutelse och kaos som invasionen i Irak 2003 orsakade pågår fortfarande. Att någon 2021 kan tro att en intervention i Kuba skulle göra saker och ting bättre är ett isande bevis på ideologins förblindande makt.

Om USA:s regering verkligen skulle vilja hjälpa det kubanska folket, så finns ett enkelt och uppenbart sätt: häv sanktionerna. Varenda en av de brister som demonstranterna talar om har åtminstone förvärrats av USA:s embargo. Svaret är inte att ingripa mer utan *mindre*.

Den antikommunistiska högern vill ofta ha både och. Å ena sidan förnekar de att embargot är någon större bidragande faktor till Kubas umbäranden – och hävdar att bristerna bara orsakas av skavanker i Kubas system. Å andra sidan vidhåller de envist att det är avgörande att embargot blir kvar. Men varför? Om det egentligen inte har några större effekter på Kubas ekonomi, hur kan det då vara ett viktigt verktyg för att pressa den kubanska regeringen att gå med på USA:s krav? Om det egentligen inte förvärrar öns ekonomiska problem, varför inte bevisa det genom att normalisera handelsförbindelserna?

Förra månaden röstade FN med överväldigande majoritet för att uppmana USA att häva embargot. Bara USA och Israel röstade mot. Ukraina, Colombia och Jair Bolsonaros Brasilien lade ner rösterna och 184 länder röstade för. Det är dags att lyssna på världens fördömanden. Embargot måste upphöra.

Ur [Jacobin magazine](#), 12 juli 2021. Översättning från engelska, Göran Källqvist

Uttalande

Internationalen 30/7 2021

Den 21 juli publicerades ett uttalande från Fjärde internationalen, där Socialistisk Politik är svensk medlem. Här gör vi en kort sammanfattning. Uttalandet beskriver ett land som måste importera det mesta av sin konsumtion och som lider svårt av USA:s ekonomiska krigföring och av att krisen i Venezuela fått svåra återverkningar på Kuba.

De sociala klyftorna i det kubanska samhället har vidgats mer och mer under de senaste 30 åren men det har inte gått så långt som i Kina, Vietnam och de gamla östblocksländerna i Europa där en ny borgarklass berikat sig.

Den generation som gjorde revolution för över 60 år sedan dör ut och arvet förs vidare av ledare som håller fast vid byråkratiska metoder och inte gör någonting för att öka arbetarnas deltagande, arbetarkontroll i företagen och medborgarkontroll av samhället.

Å andra sidan har vi den unga internetgenerationen som möts av polisvåld och uppmaningar till regimtrogna motdemonstrationer, vilket ökar risken för våldsamma sammandrabbningar och ökat förtryck.

Det är uppenbart att imperialisterna vill utnyttja missnöjet för sin strävan att störta regeringen på Kuba. Tyvärr finns det viktiga delar av vänstern som inte gör en kritisk analys av Kuba, förfallet i det kubanska politiska systemet och den unga generationens desperation. Många ser allt som händer som imperialistisk sammansvärjning, pekar ut de protesterande som imperialisternas agenter. De ser inte den komplexa och motstridiga verkligheten och de avfärdar de folkliga krafternas deltagande i samhällskonflikter, som om allt vore ett parti schack.

- Avbryt den ekonomiska blockaden mot Kuba nu!
- För ett fritt och självständigt Kuba!
- Ingen imperialistisk inblandning i Kuba!
- För en socialistisk demokrati på Kuba!

Hela uttalandet finns att läsa på engelska, spanska eller franska på <https://fourth.international> Där hittar du även artiklar från den kubanska vänsteroppositionella gruppen *Comunistas* [Se: [Acerca de las protestas en Cuba del 11 de julio](#) och (på engelska:) [From Cuba: a description of the protests](#)].

Proletären

DN:s och Expressens videobluffar – klipp från ”Kubaprotester” inte från Kuba

August Eliasson

Proletären 14/7 2021

Propagandakriget mot regeringen på Kuba är i full gång. I ett videoinslag av *Expressen* om ”protesterna på Kuba” visades bilder från demonstrationer – i USA. Och *Expressen* är inte ensamt om att använda sig av falska eller missvisande bilder.

Flera medier har rapporterat från protesterna på Kuba, där ”tusentals” sägs demonstrera mot regeringen. Men mycket av medierapporteringen har präglats av desinformation.

Priset för mest ogenerade propagandainslag får nog sägas gå till *Expressen*. I ett [videoinslag i tidningens nätupplaga](#) om protesterna under rubriken ”Stora protester mot presidenten på Kuba” intervjuas Erik Jennische, chef på Civil Rights Defenders Latinamerika (som vi ska återkomma till senare).

I bakgrunden visas bilder från demonstranter med kubanska flaggor och USA-flaggor. Till synes kubaner som protesterar mot regeringen och visar sitt stöd till USA. Men redan en bit in i videoklipppet kunde den uppmärksamme börja ana oråd. En demonstrant har en Trump-flagga och, vänta nu, ser det inte ut som att talaren på demonstrationen har en amerikansk militäruniform? En restaurangskylt syns i bakgrunden med texten ”Versailles – cuban cuisine”. Det tar inte många sekunder att googla fram restaurangen med den skylten på nätet.

Var ligger då restaurangen? Jo, i Miami.

En typisk amerikansk Stop-skylt i bakgrunden bekräftar bluffen ytterligare. Dessutom har bilder från samma demonstration visats i andra medier – där det framgått att det varit just i Miami.

I Florida finns ett stort community av exilkubaner och ättlingar till dessa. Efter revolutionen 1959, då USA-marionettdiktatorn Batista störtades, flydde stora delar av den kubanska överklassen och den forna högerregimens hantlangare till Florida.

Skärmdump/Expressen: En amerikansk militär på Kuba? Eller i Miami?

Under årtiondena efteråt har tusentals kubaner, såväl högeraktivister som brottslingar eller helt enkelt lycksökare, lämnat Kuba och bosatt sig i Florida. En migration som uppmuntrats av USA genom att kubaner som tar sig till Florida automatiskt fått medborgarskap efter ett år.

Dessa exilkubanska grupper domineras av högerreaktionära organisationer med en extrem fiendlighet mot den kubanska regeringen. Det är dessa ”kubanska demonstranter” som Expressen visar upp i sitt inlägg.

Vem är då denne Erik Jennische, som anlitats som Kubaexpert av *Expressen*? Jennische var tidigare generalsekreterare för Swedish International Liberal Centre, SILC, en stiftelse knuten till Liberalerna. Under många år arbetade Jennische och SILC aktivt med att organisera ”dissidenter” på Kuba, finansierat av svenska skattebetalare via Sida.

00:49. En person har omkommit och fler än 100 har gripits vid protesterna i Kuba. Den omkomna är en 36-åring som deltog i en antiregeringsdemonstration i utkanterna av Havanna på måndagen, enligt landets inrikesdepartement.

Skärmdump/DN. Det ser ovanligt kylslaget ut på Kuba. Och varför har demonstranterna med sig en Uruguay-flagga? Jo, för att de är i *Montevideo, Uruguay*.

Nu är Jennische Latinamerika-chef på Civil Rights Defenders, CDR. Denna organisation beskriver sig som ”oberoende” men finansieras också av Sida, Svenska Utrikesdepartementet och – mer anmärkningsvärt – National Endowment for Democracy, USA:s statliga byrå med syfte att stödja ”demokratirörelser” i andra länder. Andra finansiärer är liberala Open Society Foundation och Svenska postkodlotteriet(!).

Till bluffbilderna på ”kubanska demonstranter” intervjuar alltså *Expressen* en liberal som aktivt arbetat med att underminera det kubanska samhällssystemet.

Expressen är inte den enda svenska mediekanalen som sprider desinformation. *Dagens Nyheter* [publicerade](#) under onsdagen en artikel (”Kubansk aktivist: Vi är inte rädda längre”) med ett videoinlägg om protesterna i Kuba. Men videoklippen visade inte kubaner, utan en skara antikommunistiska demonstranter i ett kylslaget Montevideo i Uruguay.²

Även ”vänster”-tidningen *Dagens ETC* pryddes en artikel om ”hungern, besvikelsen och desperationen” på Kuba med en bild på... kubaner som demonstrerar FÖR regeringen och revolutionen, vilket många i kommentarsfältet under också påpekade.

Proletären ger fler exempel på desinformation och missbruk av foton/videos som påstås visa regimfiendliga demonstrationer i Kuba. Se:

[SVT:s miss om ”missnöjet på Kuba” – visade bild på demonstration för regeringen](#),
[Massiv desinformationskampanj mot Kuba avslöjad](#) och
[Havannabo om protesterna på Kuba: ”Tro inte på allt ni ser i sociala medier”](#)
[Kubas ambassadör: ”Tack för solidariteten!”](#)

² Videon har senare tagits bort från artikeln. – *Red*

Stå upp för Kuba!

Marcus Jönsson

Proletären 20/7 2021

När propagandastormen viner mot Kuba gäller det för alla fredsvänner och socialister att stå stadigt i blåsten.

Vet du vem en förbannad kubanska vid namn Betty Pairol Quesada är?

Det gjorde inte FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter, den chilenska ex-presidenten Michelle Bachelet, när hon twittrade en fräck uppmaning till den kubanska regeringen att släppa dem som uppges ha arresterats i samband med protesterna söndagen den 11 juli.

Betty Pairol svarade argt att hon inte ville ha någonting med drevet mot Kuba att göra och krävde upprättelse. Bachelet hade nämligen delat sin uppmaning tillsammans med en bild på en upprörd Betty Pairol med en kubansk flagga över huvudet.

Men den som sköter Bachelets Twitter hade missat att Betty Pairol var en av alla som gick ut på gatorna på Kuba för att visa sitt stöd för regeringen och socialismen – som ett svar på den USA-initierade kampanj som lett till våldsamma demonstrationer och vandalism på delar av Kuba.

Vad hände? Bachelets FN-kontor tog i all tysthet bort bilden på Betty Pairol – medan Bettys eget Twitterkonto blockerades.

Det är bara ett exempel på all fake news om Kuba den senaste veckan, som *Proletären* kunnat visa flera skrämmande exempel på. Och som vanligt är svenska SVT bland de pinsammaste i klassen när det kommer till att dansa efter USA:s pipa i utrikesbevakningen.

Rapportankaret Malin Lundgren pratade om hur tusentals människor gått ut ”för att kräva ett slut på diktaturen”, med en bakgrundsbild på – just det – en demonstration till stöd för Kuba och socialismen. I reportaget visades också bilder på personer med skyltar som stödde regeringen.

Har då de kubaner som faktiskt demonstrerat mot regeringen inget att klaga på? Jo, livet är utan tvekan mycket hårt på Kuba för närvarande, med återkommande strömavbrott och varubrist.

Krisen i spåren av coronans framfart är svår, precis som i många andra fattiga länder. När Kubas president Miguel Diaz-Canel direkt åkte och pratade med de som demonstrerade var han också helt öppen med att det inte saknas anledningar att vara missnöjd.

Men förutom coronan lider kubanerna sedan 60 år tillbaka även under USA:s kriminella blockad, som så sent som för en månad sedan fördömdes av 184 länder i FN (bara USA och Israel röstade emot).

Genom att hindra andra länder och företag från att handla med Kuba vill Washington strypa Kuba till lydnad. Det undantagsland i regionen som slängt ut de utländska kapitalisterna och rest sig, som utrotat analfabetismen och har gratis skolor och sjukvård åt folket – och en barnadödlighet som är lägre än USA:s – får inte vara ett exempel för andra att följa, det måste tvingas på knä.

Därför är det oerhört viktigt att alla fredsvänner och socialister står upp för Kuba när propagandastormen viner, alldeles oavsett att den kubanska socialismen är långt ifrån perfekt – något sådant existerar inte. Men den kubanska revolutionen och kubanernas envisa samhällsbygge är en ledstjärna för hela Latinamerika, och en inspiration även för oss här långt borta i Sverige.

Några hundra högljudda demonstranter på Kuba har fått mer uppmärksamhet den senaste veckan än en kvarts miljon döda i Jemen har fått på sex år, för det är så lögnmaskinen fungerar. Men låt dig inte svepas med av propagandan.

Betty Pairol i Havanna har än så länge kvar sitt konto på Facebook, där hon står upp för sitt land och revolutionen. Vi kommunister står stadigt med henne och med alla de kubaner som försvarar sin rätt att bygga socialismen.

Viva Cuba!

Revolution

Protester på Kuba: försvara revolutionen!

Jorge Martín

Revolution 21/7 2021

Situationen på Kuba är allvarlig. Söndagen den 11 juli skedde protester i en rad olika byar och städer i landet som naturligtvis fått stor uppmärksamhet i internationell media. Varför har dessa protester uppstått? Vad har de för karaktär? Och hur ska vi som revolutionärer svara?

Protesterna uppstod först i San Antonio de los Baños, i Artemisa provinsen, som ligger 26 kilometer sydväst från huvudstaden Havanna. Den omedelbara anledningen till protesterna, som drog hundratals i San Antonio, är ständiga och långvariga strömavbrott. Men till detta måste man lägga en rad olika problem som blivit särskilt akuta sedan pandemins början för 16 månader sedan, som bristen på basvaror, mediciner och minskad köpkraft. Dessutom har pandemin förvärrats under den senaste tiden på grund av nya, mycket mer smittsamma mutationer av viruset, samtidigt som bara 15–20 procent är fullt vaccinerade. Detta har orsakat en hög belastning av sjukvården i flera provinser.

Det är uppenbart att det fanns en genuin anledning till protesterna i San Antonio (något som även presidenten Díaz-Canel senare uppmärksammade), nämligen de svårigheter som folket står inför. Slagorden som drog med sig hundratals ut på gatorna var ”vi vill ha vaccin” och andra krav på lösningar på deras omedelbara problem, som riktades mot de lokala myndigheterna.

Men vi skulle vara blinda om vi inte insåg att det också fanns en annan anledning. Flera dagar innan hade kontrarevolutionära krafter organiserat en intensiv kampanj på sociala medier under parollen #SOSCuba. Kampanjen har två mål. Det första är att försöka initiera ett socialt uppror, protester på gator och torg, genom att sprida överdriven, vinklad eller direkt felaktig information (om exempelvis situationen i Matanzas, det område som drabbats hårdast av pandemin) och sedan uppmana folk att ta till gatan för att protestera. Det andra är att, med den akuta hälsokrisen som ursäkt (delvis sant, delvis överdrivet), föra fram idén om behovet av en ”humanitär intervention” från andra länder för att ”hjälpa Kuba”.

Hyckleriet från de kändisar (artister, musiker och så vidare) som stöttat kampanjen är ofattbart. Varför organiserades ingen sådan kampanj för en ”internationell intervention” när det gällde Brasilien, Peru eller Ecuador – länder som haft tio, tjugo eller femtio gånger högre andel döda än Kuba haft?

Denna hycklande kampanj är ett uppenbart försök att rättfärdiga en utländsk imperialistisk intervention mot revolutionen, med humanitär hjälp som täckmantel. Vi har sett detta förut, i Libyen, Venezuela och Irak. Vi vet vad som ligger bakom dessa så kallade ”humanitära interventioner”: imperialismen. Vi kan inte föreställa oss något mer cyniskt än detta. Samma stormakter som har en blockad mot Kuba, som förhindrar landet från att delta i handeln på världsmarknaden, hindrar det från att köpa mediciner och komponenterna som behövs för att

kunna tillverka dem själva, kräver nu att den kubanska regeringen öppnar upp en ”humanitär korridor”!

En allvarlig situation

Under protesterna i San Antonio de los Baños förde några fram det slagord som fört samman de kontrarevolutionära krafterna under de senaste månaderna: ”hemland och liv” (”patria y vida”, i motsats till revolutionens traditionella slagord ”hemland eller döden – vi kommer segra”). Men enligt rapporter från kamrater som var på plats så var de inte i majoritet:

Sedan igår har det kallats till protester i en Facebookgrupp där majoriteten är Ariguanabense (lokala invånare), mot de upp till sex timmar långa strömavbrotten i staden. Vad som började som småskaliga protester växte till stora demonstrationståg som fyllde stadens viktigaste gator. Det var en väldigt blandad skara som deltog, troligtvis med helt olika tankar och ideologier. Jag har sett några som lyft fram slagordet 'patria y vida', men jag tror att majoriteten bara följde med strömmen.

Informationen om demonstrationen i San Antonio de los Baños spred sig snabbt på sociala medier, men förvrängdes och överdrevs av de kontrarevolutionära krafter som uppmanat till protester i andra delar av landet. Det flödar många rykten om detta, och många av dem är felaktiga, som så ofta är fallet, men det verkar som att det också skedde protester i ett betydande antal städer och byar runt om landet. Dessa var mer tydligt dominerade av kontrarevolutionära krafter (vilket kunde ses i slagorden, vem som tagit initiativ till dem och så vidare), än demonstrationen i San Antonio de los Baños. Förutom ”hemland och liv” ropade de ”ned med diktaturen”, ”frihet” med mera på dessa protester.

I Camagüey hamnade demonstranterna i bråk med polisen och välte en polisbil. I Manzanillo rapporterade en kamrat att väldigt unga tonåringar demonstrerade på Maceogatan, huvudgatan som sträcker sig till de övre delarna av Manzanillo som varit utan vatten i sju dagar. Presidenten för stadens regering kom dit för att försöka etablera en dialog med demonstranterna men möttes av svordomar och förolämpningar. Och slutligen kastades det stenar mellan lokala revolutionärer och de som demonstrerade.

En annan kamrat beskrev händelserna i Santa Clara, där två grupper på inte mer än 200 omringade polisstationen och försökte ta över kommunistpartiets huvudkvarter. En annan grupp på runt 400 personer organiserade ett motstånd för att driva bort dem. Enligt denna rapport bestod folksamlingen på 200 personer av väldigt unga personer, tonåringar, och en hel del marginella element. Slagorden som ropades var ”ned med kommunismen”, och mot Díaz-Canel. Men många av de som deltog kom bara dit en kort stund utan att ropa något alls.

Luis Manuel Otero Alcántara, den mest kända kontrarevolutionären på Kuba, kallade till en manifestation vid Malecón i Havanna (kuststräckan som löper längs stora delar av huvudstaden). De reaktionära medierna i Miami och deras sociala medienätverk, som har mycket kontakter på Kuba, såg genast till att sprida informationen om detta. Till en början samlades mindre än hundra personer vid Malecón under eftermiddagen. Senare anslöt fler tills de bildade en folksamling på flera hundra, där det var otydligt vilka som var där för att protestera och vilka som bara kommit dit för att se vad som pågick. Folksamlingen rörde sig vidare mot andra delar av staden, El Capitolio, Revolutionstorget och så vidare, och växte då till en ansevärd massa på kanske flera tusen. En kamrat har beskrivit den sociala sammansättningen som ”väldigt blandad”: ”det var några vanliga människor, men också borgerliga typer, många marginaliserade element, trasproletärer och unga”.

President Díaz-Canel reste till San Antonio de los Baños där han gjorde en rad uttalanden och senare höll ett tv-sänt tal till nationen, där han uppmanade revolutionärer att ta till gatorna för att försvara revolutionen. Denna uppmaning hörsammades runt om i landet, inklusive Havanna. Internationell media har uppenbarligen inte brytt sig om att rapportera om detta, då det inte passar med den bild av vad som händer som de vill förmedla.

För att ge några exempel är här scener från marschen i Belascoain:

Framför Revolutionsmuseet samlades revolutionärer:

Johana Tablada för ungefär 2 veckor sedan

Senare vid Diez de Octubre:

Många fler exempel kan ges.

Det skedde också en rad incidenter där kontrarevolutionärer kastade sten och gav sig på revolutionärer. En kamrat som deltog på en av demonstrationerna till försvar för revolutionen berättade: ”Jag blev attackerad. Nu vet jag också hur det känns när en ilsken folksamling kommer gåendes mot en. Jag var rädd. De var nära att lyncha mig, de kastade vatten och rom och två stenar mot mig men träffade mig inte. Jag såg flera våldsamma scener runtomkring mig.” Polisen agerade mot demonstranterna och arresterade ett flertal.

Det är tydligt att även i en väldigt svår situation präglad av vedermödor och knapphet har den kubanska revolutionen fortfarande ett väldigt stort stöd. När de ser att revolutionen är hotad är de beredda att komma ut på gatorna för att försvara den. De som kom ut för att försvara revolutionen har lidit under samma förhållanden som de som protesterar mot revolutionen och många kan likväl vara kritiska till regeringens politik, vissa beslut och mot byråkratin. Men när det väl gäller vet de att de måste komma ut för att försvara revolutionen.

Vad betyder dessa händelser?

Det måste sägas att händelserna den 11 juli är betydelsefulla. Om man bortser ifrån de imperialistiska mediernas överdrifter så är detta de största protesterna sedan *maleconaza* 1994. Och de nuvarande protesterna sker under en period av djup ekonomisk kris där revolutionens ledarskap inte har samma auktoritet som den hade då.

Vad är orsaken till den ekonomiska och sociala kris som Kuba genomgår idag? Det är en kombination av historiska och nya problem. Problem som funnits länge: blockaden, revolutionens isolering i ett underutvecklat land och byråkratin.

Problem som uppkommit under de senaste åren: de ekonomiska åtgärder som Trump tog för att ytterligare försöka kväva revolutionen till döds (åtgärder som inte dragits tillbaka av Biden) och inte minst hur pandemin drabbat landet (inte bara vad gäller folkhälsan utan också hur den drabbat turismen, en av de främsta källorna till inkomster av dollar för Kuba). Vi tog upp båda dessa faktorer i en [artikel som publicerades i oktober förra året](#).

Till detta måste man lägga effekten av de [åtgärder som den kubanska regeringen tog i januari](#) som svar på den väldigt djupa ekonomiska krisen, samt under den senaste tiden den stora ökningen av covid-19 fall på grund av nya mutationer.

Problemen är allvarliga – mycket allvarliga. Men för att förstå vad som är lösningen måste vi förstå orsaken till problemen. Den främsta orsaken är blockaden. Den andra är den totalt ojämlika relationen mellan Kubas planerade ekonomi och den kapitalistiska omvärlden. Den

tredje är pandemin som orsakat både en hälsokris och en ekonomisk kris. Och slutligen har vi den byråkratiska styrningen av ekonomin som leder till slöseri, ineffektivitet, lättja med mera.

Ställda inför en sådan här situation, vilken hållning bör vi som revolutionärer ha? Först och främst måste vi vara tydliga med att de protester som kallades av Luis Otero Alcántara och andra liknande personer är öppet kontrarevolutionära, även om de försöker utnyttja missnöjet som finns med de väldigt svåra objektiva förhållanden som råder. Problemen och nöden är verkliga och genuina. Men protesterna under slagorden ”hemland och liv” och ”ned med diktaturen” är kontrarevolutionära. Det finns utan tvekan förvirrade element som deltar. Men mitt i all denna förvirring är det ofrånkomligt att de som dominerar dessa protester, från ett politiskt perspektiv, är kontrarevolutionära. De är organiserade, motiverade och har tydliga mål. Därför är det nödvändigt att ställa sig mot dem och försvara revolutionen. Om de som står bakom dessa protester (och deras rådgivare i Washington) uppnår sina mål – störtandet av revolutionen – så kommer de hälsomässiga och ekonomiska problem som den kubanska arbetarklassen lider under inte lösa sig. Tvärtom kommer de att förvärras. Det räcker med att se till Bolsonaros Brasilien eller grannlandet Haiti för att övertyga sig om detta.

I den kamp som nu inleds på Kuba står vi ovillkorligen på den kubanska revolutionens sida. Vi ser redan nu hur *gusanos* i Florida kräver en militär intervention. Under en presskonferens i Miami uppmanade borgmästarna i Miami och Miami-Dade County Biden att intervensera på Kuba ”inom Monroe-doktrins ramverk”.

Men vårt ovillkorliga försvar för den kubanska revolutionen innebär inte att vi är okritiska. I debatten om vilket som är det mest effektiva sättet att försvara den kubanska revolutionen står vi tydligt för ett klassbaserat och internationalistiskt perspektiv och för arbetardemokrati.

För det andra måste det sägas klart och tydligt att de metoder som byråkratin försöker använda för att lösa problemen som revolutionen står inför är otillräckliga och i många fall kontraproduktiva (exempelvis den ekonomiska omorganiseringen). Pro-kapitalistiska åtgärder försvagar planeringen och det statliga ägandet. Det ökar den sociala differentieringen och stärker de kapitalistiska elementen på Kuba. Detta skapar en social bas för sådana här protester. Bristen på arbetardemokrati leder inte bara till en desorganisering av ekonomin, det göder också lättja, ointresse och ineffektivitet.

Metoderna som byråkratin använder för att svara på de kontrarevolutionära provokationerna är också i många fall kontraproduktiva. Censur, byråkratiska restriktioner och godtycklighet är inga bra sätt att försvara revolutionen när det som behövs är politisk diskussion, en revolutionär ideologisk upprustning, ansvarsutkrävande och arbetardemokrati.

Våra paroller måste vara:

- Försvara den kubanska revolutionen!
- Ned med den imperialistiska blockaden – hands off Kuba!
- Nej till återinförandet av kapitalism – för *mer* socialism!
- Mot byråkrati – för arbetardemokrati och arbetarkontroll!

Original: [Protests in Cuba: defend the revolution!](#)

Översättning: Ylva Vinberg

Lästips – om Kuba (bakgrund)

Leo Huberman och Paul M Sweezy: [Socialismen på Kuba](#)

K. S. Karol: [Castros Kuba](#)

[Planeringsdebatten på Cuba](#) (artikelsamling)

Ernest Mandel: [Den ekonomiska debatten på Kuba 1963-64](#)

Gary Tennant: [Karibiens dolda pärla - trotskismen på Kuba.](#)

Z M Kowalewski:

[Kamrat Mauser har ordet: Trotskisternas allians med de nationalistiska revolutionärerna på Kuba](#)

Nyare artiklar:

Emily Morris: [Ett oväntat Kuba](#) (artikel ur *New Left Review* 2014)

Larsolov Olsson: [Vilken väg för Kuba?](#) (2020, diskuterar utvecklingen utifrån en ny bok)

Peter Widén: [Kommer kapitalismen att återupprättas?](#) (2016)

Helen Yaffe: ["Kubas Covid-19-vaccin ger hopp åt hela världen"](#) (2021)